

Hij maakt zich klaar, terwijl hij het volk verwelkomt en wegwijst in het verhaal. Ondertussen maakt ook zij zich op de achtergrond klaar. (Zij kan ook een hij zijn en omgekeerd, maar beiden zijn gekleed als een hij).

HIJ : Goedenavond, dames en heren, welkom. Wij brengen u vanavond 'De kleine geschiedenis van Bernardo Gandolfino', een 'petite histoire' of 'Una historia picolina', een verhaal van liefde, bedrog, afgunst, eer, trouw en verraad. De historie speelt zich af op het landgoed van het Castel Gandolfo, dat zoals u weet in Rome ligt, in Vaticaanstad, maar dat voor de gelegenheid – om de zaak niet al te zeer te compliceren – ergens elders in Italië wordt gesitueerd, laat ons zeggen ergens buiten Rome en Vaticaanstad. Het verhaal heeft plaats in een niet nader bepaald verleden, dat wij niet nader wensen te bepalen om onnodige verwarring te voorkomen. Ikzelf speel de rol van Bernardo Gandolfino, ongehuwd en enige zoon en erfgenaam van Umberto en Petronella Gandolfino. Mijn moeder Petronella liet bij mijn geboorte het leven op het kraambed en mijn vader staat op het punt de geest te geven zodat ik nog slechts enkele uren verwijderd ben van het statuut van landheer van Gandolfo. Het is avond en ik bevind mij op het landgoed.

Voor alle duidelijkheid : ik ben Bernardo Gandolfino niet, ik *speel* Bernardo Gandolfino. Ik ben acteur en ik weet dus precies wat er gaat gebeuren, want ik heb vooraf het script gelezen. Ik weet dus dat er zodadelijk een vreemde man het erfgoed zal betreden en dat ik hem halt zal toeroepen.

Zij komt naar voren.

HIJ : Halt! Wie is er daar?! (terzijde) Voilà.

ZIJ : Niemand, signore.

HIJ : Niemand? Zijt gij niemand?

ZIJ : Neen, ik ben niet niemand, maar ik ben ook niet daar. Ik ben hier.

HIJ : Een flauwe plezante. Goed, ik zal mijn vraag herformuleren. Wie is er hier?

ZIJ : U bent hier, signore.

HIJ : Verduiveld kerel, gaat ge nu nog zeggen wie ge zijt, of moet ik u aan mijn degen rijgen?

ZIJ : Ah, ik?... U bedoelde mij, signore?... Past u toch op met die degen. Ik heb mijn injecties al gehad, ik ben dottore. Dottore Picolino.

HIJ : (*terzijde*) Hij liegt. Er bestaat geen dottore Picolino. En ik kan het weten, ik heb het script gelezen. Ik zal de snoodaard ontmaskeren. Maar laten we nog wat geduld oefenen en hem nog even in de waan laten dat ik van niets weet.

ZIJ : (*terzijde*) Ik ben dottore Picolino helemaal niet, ik ben aktrice. Ik heb dus ook het script vooraf gelezen en ik weet dus dat hij weet dat ik dottore Picolino niet ben. Maar laten we hem nog even in de waan laten dat ik dat niet weet.

HIJ : En wat brengt u naar hier, dottore?

ZIJ : Mijn voeten, signore.

HIJ : Ik heb geen tijd voor grapjes, kerel!

ZIJ : Het is de waarheid!

HIJ : Vooruit, spreek op, zeg mij waarom gij naar hier komt, op een uur dat mijn vaders' hart zijn laatste bloed pompt.

ZIJ : O signore, u bent poëtisch van aard, ook al bent u niet bepaald bedaard. Maar laat ik meer praktisch ingesteld zijn en u *omstandig* verklaren waarom ik hier ben. Ik, mijn beste signore, kom opeisen wat mij toekomt.

HIJ : Kan u dat iets *omstandiger* verklaren?

ZIJ : Uw vader signore Umberto Gandolfino heeft vele jaren geleden een kind verwekt bij Petrofina Picolina. Dat kind, signore, dat ben ik. Twintig jaar geleden heeft mijn vader, die dus ook de uwe is, mij zijn testament overhandigd. (*tovert een testament te voorschijn*) Uit dat testament blijkt duidelijk dat hij mij als enige erfgenaam heeft aangeduid.

HIJ : Dat is onmogelijk! (terzijde) Dit is een vervalsing en nogmaals het bewijs van de valsheid van deze zogenaamde dottore. Ongeacht in welke tijd dit verhaal zich nu werkelijk afspeelt, is dit document duidelijk geen twintig jaar oud. Het papier, de inkt...

ZIJ : (terzijde) Ik heb het gisteren geschreven.

HIJ : (terzijde) Het is tijd, ongeacht de tijd waarin het verhaal zich afspeelt, om dit geboefte te ontmaskeren.

ZIJ : Maar signore, wat doet u nu?!

HIJ : Ik rijg dit waardeloos vodge papier aan mijn degen, zoals ik ook met u zal doen als u niet onmiddellijk uw ware identiteit bekend maakt! (hij richt zijn degen op haar)

ZIJ : Al goed, al goed, ik ben dan misschien geen dottore, maar ik weet wel wanneer de situatie kritiek wordt en wat dan het beste medicijn tegen de dood is. Ik beken. Ik ben een bedrieger. Mijn naam is Alfredo Coppiloni.

HIJ : (terzijde, maar meer in zichzelf) Alfredo Coppiloni?... Die naam zegt me iets... ik heb er ergens over gelezen... in het script ongetwijfeld... Wie was dat ook al weer?... (Alfredo Coppiloni... beter bekend als...)

ZIJ : (ze heeft zich intussen een ander uiterlijk aangemeten) De Zwarte Rover!

HIJ : De Zwarte Rover... (schrikt) De Zwarte Rover?! (terzijde) Dit is verschrikkelijk! Vader had er mij nog voor gewaarschuwd. Pas op, zei hij, op een dag zal de Zwarte Rover komen en hij zal opeisen wat hem niet toekomt. Laat u niet doen, verzet u, bied weerstand, verdedig u, verdedig het landgoed, verdedig have en goed... Verdorie, dat is een hele verantwoordelijkheid voor iemand die net op het punt staat een landheer te worden.

ZIJ : Vooruit signore, laat u niet doen, verzet u, bied weerstand, verdedig have en goed... en sterf dan, zodat ik naar huis kan.

HIJ : Ik kan mijn noodlot niet ontlopen! Het staat in het script geschreven. Helaas, driewerf helaas, ik ga nu, beste mensen, de dood tegemoet.

ZIJ : Dat waren schone laatste woorden, signore. Proficiat. En nu, pak aan.